

תדרוך

חובה לראות

תל-אביב: החנינה של באבט, בוקר טוב ויאסונאס, קפה בנדר, הסיר כה הקסומה, אינפורויסטטה, בנולל ה' מילחמה היא.

ירושלים: קפה בנדר, בוקר טוב ויאסונאס, אינפורויסטטה.

חיפה: הוסיכה הקסומה, אינטר וויסטטה.

תל-אביב

סיביריארדה (אורל'), תל-אביב) - אפוס רחבי-ידים שיכול לשמש משל לתולדות רוסיה הגדולה במאה האחת-עשרה, דרך תולדותיו ואנשיו של

דמנות מענגת לחוות בשלושה כישורי נות אופנתיים אמריקאים: הבימאי יר נתן (משהו פראי) דמי אחוויהתזוית, שופע רעיונות קולנועיים מבעבעים. מאתיו מוריו, המסוגל לעבור מדרמה למצחיקון בהחלפת כובע ואחת היפות של הבר, מישל פיפר, שעוד נראה אר תה כטרטים רבים בקרב, כולל גירסה מעורבנת של יחסים אסורים מבווימת בידי הכריטי האופנתי סטיבן פריסר.

מאדים סוזאצקה (צפון), תל-אביב, בריטניה) - שירלי מקליין במיטבה כמורה לפסנתר הרואה לעצ' מה כיעוד ללמד את תלמידיה לא רק מוסיקה, כי אם גם דרדחיים. רק למי ענה של מקליין כדאי לראות את סר' זאצקה.

שחקנים מודין ופיפר בסרט „נשואה למאסיה“ שפע של רעיונות קולנועיים

כפר קטן שבערכות סיביר משחור אני דרה קונצ'לובסקי את ההיסטוריה מה שנים שקדמו למהפיכה האדומה ועד לשלהי שנות ה-60. סרט ארוך שדראי להתמודד איתו. דג וישמו ונדה (טיילת ושחף, תל אביב) - ג'ון קליין, אחד הרגים הנדירים באקווריום הקולנועי (סלון פולטי, מוטי פייסון), כתב תסריט

כפר קטן שבערכות סיביר משחור אני דרה קונצ'לובסקי את ההיסטוריה מה שנים שקדמו למהפיכה האדומה ועד לשלהי שנות ה-60. סרט ארוך שדראי להתמודד איתו. דג וישמו ונדה (טיילת ושחף, תל אביב) - ג'ון קליין, אחד הרגים הנדירים באקווריום הקולנועי (סלון פולטי, מוטי פייסון), כתב תסריט

סירטי קולנוע בטלוויזיה

גם גיבורים נופלים (יום רביעי, 15 בפברואר, בשעה 22.10, ארצות-הברית) - סירטו האחרון של האמפרי בוגארט, מבוסס על רומאן מריד של באד שולברג החושף את השחיתות של עולם האיגרוף, מבעד לעיניו של עיתונאי שסרה ומבקש לכפר על חטאיו. רוד שטיינר ואתונאי קווין עוזרים, מארק רובסון הוא הבימאי. הרדיפה (יום שישי, 17 בפברואר, בשעה 22.15, ארצות-הברית) - ארתור פן נגד הצדקנות של אמריקה התיכונה, זו של הרוב השקט, בסיפור על אסיר נמלט המבקש לשוב לעיירת מולדתו, ותגובות בני המקום לכך. הבימוי וצוות-הכוכבים האדיר (מארלון ברנאנדו, רוברט דפורד, ג'ין מונדה, אנג'י דיקינסון) עולים על התסריט. הצלף (יום רביעי, 22 בפברואר, בשעה 22.10, ארצות-הברית) - תרועת אשכבה למערבון, בסרט של דון סיגל על אקדוחן מהולל וחולה-הסרטן, המבקש לסיים מה שנותר מחיינו הרחוק מן ההמון הסוער, אבל תהילתו רודפת אחריו עימה אקדוחי המ' רצחים. סרט אחרון של ג'ון ויין, שזמן קצר לאחר מכן מצא עצמו במצבו של הגיבור שגילס.

הדינר את דמויותיו כך שכל רגע הוא בידור, שנינות, רומנטיקה ועוקץ. הצ' וות המיקצועי לא מפגר אחריו. ג'יימי לי קרטיס מתגלה כקומיקאית אירור סית. לידה מייקל פאלין כנגמגמן תמים וקווין קליין כמאהב המפסידן. סלאם בומביי (פריז, תל אביב, הודו) - סיפורו של קרישנה, נער שגורש מכפר עני היוצא לעיר הג' דולה כדי להחזיר לעצמו כסף אבוד ולומר את האמת העגומה של החיים בארצו. ילדות ענייה אינה מאושרת ואלפי ילדים מיסכנים כמותו אינם נהי מה. סרט מחאה של הבימאית מירה נאיר, הודית שהיה לה מול ללמוד בהארוארד. נשואה למאסיה (ב'הירך, תל-אביב, ארצות-הברית) - היר

כשהסבון

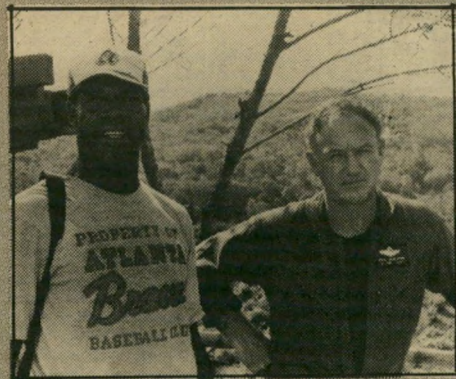
הופך קרבי

משימה באט 21 (אסתר, תל-אביב, ארצות-הברית) - האמריקאים ממשיכים במ' אמציהם הנואשים להוכיח עד כמה היו גיבורים ואנושיים בוואט-נאס, וכל סרט נוסף בנידון נושא את הכותרת „מבוסס על סיפור אמיתי“, כדי שאיש לא יעז לפקפק באמיתותו.

הפעם מדובר בקולנוע מן המטה, היוצא לסיטת-סיוור מעל שטח מועד להפצה. מטוסו מופל על-ידי האוייב והוא לבדו ניצל. יחידת סיוור ומסוקים מוצאת אותו ומנסה לחלץ אותו משטח האוייב, אולם נוכחות הצפוניים במקום מקשה על המשימה. הקולנועל מנסה לעבור כיברת-דרך בתוך הצמחיה הסמיכה, כדי להגיע לנקודת-המינוש, וזה כרוך, כמובו, במסירות גדולה של המצילים, בתושיה של טייס מטוס-הסיוור, הנמצא כל הזמן בקשר עם הניצול, וכושר-הישרדות של הניצול עצמו.

לכאורה, מיבצע צבאי מן הסוג שהוצג כבר פע' מים רבות. למעשה, ניסיון לומר יותר מזה. הקו' לונל, שנמשך בראשונה, פנים אל פנים, עם מציאות של קרב, של מילחמה, של הרגים ושל הרס, מז' דעוע עד עמקו נשמתו. וזה אותו האדם שבתחילת הסרט, בדיון-מטה, הציע בקור-רוח לחכות איזור

ג'ין הקמן ודני גלובר - איפה הנשמה?

שלם מן המפה על-ידי הפצה מאסיבית. ללמד שבעצם לא ידעו הקצינים הללו מה הם עושים, וכל מה שדרוש היה כדי שיתפקחו, זה להציב אותם ליומיים בחזית.

ג'ין הקמן הוא שחקן טוב כל כך, שהוא כמעט מצליח להשכיח את ההיבטים הכלליים יותר שב' עלילה זו. דני גלובר, כטייס הסיוור, מצוג דמות אמינה בהחלט. הצרה היא שהם משתתפים בסרט לא-נכון, על מילחמה לא-נכונה וכל האפקטים ה' מיוחדים שמסביב לא מצליחים להסוות את הדבר.

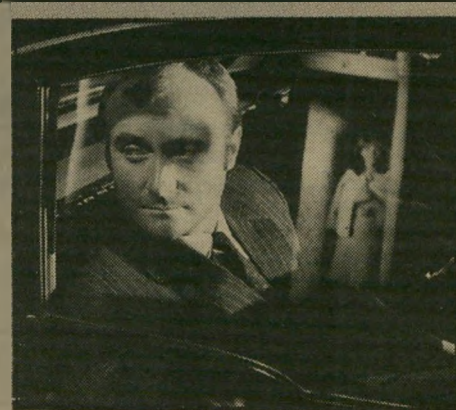
בחור

טוב

באסטר (דיז'נוף, תל-אביב, בריטניה) - בעצם, זה צריך להיות סיפור מרתק, סיפור אמיתי על אחד ממבצעי שוד הרכבת הגדול, שהצליח להימלט מבריטניה, הגיע לחוף מיבטחים, ולמרות זאת שב הביתה, נענש כחוק, ואחרי שהות ארוכה בכלא עבר הסבה מיקצועית לפרחים.

למעשה, הסרט מבטיח יותר מאשר מקיים. באסטר אדוארדס, לפי התסריט של קולין שינדלר, הוא בחור טוב, אב למופת ובעל מסור, קצת פורח אבל לא נורא. יש לו רק בעיה אחת - תחת לעבוד במסגרות, הוא עוסק בפריצות, עד שיום אחד הוא נופל לעיסקת המאה, שוד הרכבת הגדול ביותר בהיסטוריה הבריטית. רק שניים מצליחים להימלט מבריטניה עם שלם - או פחות חלק ממנו - אחרי השוד, ובאסטר הוא אחד מהם. הוא אף מצליח להביא את אשתו לאקאמולקו, שם הוא מתרווח עם שותפו לאור השמש, הרחק מערפילי לונדון, אבל אז מסתבר שהאשה אינה יכולה לשאת חיים בניכר, היא צריכה את הורמל, את הטינונות ואת הקור, אחרת אינה מרגישה בבית. וכאשר היא קמה וחוזרת, לא נותר לבאסטר אלא ללכת בעיקבותיה, כי חיים ללא מישפחה אינם חיים עבורו.

פיל קולינס - הכל בכלל אשתו

כל זה טוב ויפה, אילו החליט הבימאי דייוד גרין מה באמת חשוב לו לומר. הצרה היא שהוא אינו תופס תנופה בשום שלב: לא בתיאור השוד, לא במצוד אחרי הפושעים המבויס באדישות שיג' רתית, וגם לא בעימותים בין בני הזוג במכסיקו, שהם עניין של מה בכך. הסרט עובר בציפייה שמש' הו חשוב יקרה, וזה לא קורה. פיל קולינס, שקפץ לרגע מן התקליטים וההופעות להופעה בסרט, ניחן באישיות מתאימה, אבל לא בתפקיד נכון. גולי ואלטרס יכולה אף היא לעשות הרבה יותר

לא די

להיות פולני

המרפא (תכלת, תל-אביב, פולין) - סרטים כאלה עשו בהוליווד של שנות ה-30, משהו כמו דרך כל בשר, למשל. יש מה אהבה נכ' זבת, מעשה פלאים, אמנזיה (שאוילי אינה אמנזיה), אהבה צעירה המגשרת בין המעמדות, בקיצור מלוי' דראמה דה-לוכס. ועצם העובדה שהעלילה מתרח' שת אישם בין שתי המילחמות מאשרת את ה' אופנה.

מנתח מפורסם, אבל קצת מבוגר, חוזר הביתה, מגלה שאשתו עזבה אותו ולקחה עימה את בתם. הצער מעביר אותו על דעתו והוא מתחיל לנדוד כיחמן, בין כפר לכפר. אחרי 15 שנים הוא מגיע לחוזה, ומחזיר לבן החוואי את השימוש ברגליים, אחרי שזה האמין כי לא יילך עוד לעולם. יוצאים לו מוניטין של מברא מופלא והוא עוזר לכל האיכרים בסביבה ללא תמורה, עד שהרופא הכעוס מזמין את המישטרה לאסור את הרמאי שמבריא חולים בלי רישיון.

הסיפור המקביל עוסק ביתומה נאה המוכרת סיגריות בקווסק של הכפר, ובבן-האצילים המפלר' סט איתה. מונדקאי גס-רוח מנסה לעמוד בניניהם.

אנה דימנה - ניצחון האהבה

ההורים האצילים מבקשים למנוע קשר מביש, אבל שום דבר אינו יכול לעמוד בפני האהבה, והמרפא אף מושיט עזרה ברגע הנכון. בסוף מסתבר שכולם קשורים לכולם, ואוי, כמה שכל זה נוגע ללב. פלונטרסית מתוקים כאלה כמעט נשכחו, אבל ליזי הופמן, בימאי ותיק יש זיכרון טוב, לפי הסרט הזה. יזי בינצ'צקי דומה חיצונית לצ'ארלס לוטון ומשתדל מאוד לשחק כמוהו. אבל לוטון היה רק אחד ויחיד, ולא ניתן לחקות אותו.